

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз Рз 5/2013
18.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Нате Месаровић, Горана Чавлине, Зорана Таталовића и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Мирољуба Вујовића, због кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144. у вези члана 22. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирољуба Вујовића, адвоката С.Б., поднетом против правноснажног решења Апелационог суда у Београду Кж2 По2 бр.30/13 од 29.10.2013. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а, дана 18.02.2014. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирољуба Вујовића, па се укида правноснажно решење Апелационог суда у Београду Кж2 По2 бр.30/13 од 29.10.2013. године и предмет враћа Апелационом суду у Београду на поновно одлучивање.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Кж2 По2 бр.30/13 од 29.10.2013. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Мирољуба Вујовића изјављена против решења Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине, К.По2. бр. 16/10 (Кв 4/2006) Куо По2 број 9/13 од 04. 10. 2013. године.

Против овог решења бранилац окривљеног Мирољуба Вујовића, адвокат С.Б., благовремено је поднео захтев за заштиту законитости због погрешне примене закона из члана 485. став 2. ЗКП у вези члана 46. КЗ и повреде Законика о кривичном поступку из члана 485. став 4. у вези члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд по потреби обавести браниоца о седници већа и након тога донесе пресуду којом ће захтев усвојити и укинути првостепено и решење Апелационог суда у Београду Кж2 По2 бр. 30/13 од 29.10.2013. године и предмет вратити на поновну одлуку првостепеном суду, или да преиначи првостепено и другостепено решење и окривљеног условно отпусти.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу у смислу чл. 488. ст.1. ЗКП и сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, није прихватио предлог браниоца окривљеног Мирољуба Вујовића, адвоката С.Б. да у смислу члана 488. став 2. ЗКП буде обавештен о седници већа.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са решењем против кога је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Из списка предмета се утврђује да је у овом кривичном предмету пред Окружним судом у Београду спроведен првостепени поступак по оптужници Тужилаштва за ратне злочине РС Ктрз бр. 3/03 од 04.12.2003. године против окривљеног Мирољуба Вујовића и др., због кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144. у вези члана 22. Кривичног закона Савезне Републике Југославије и донета је пресуда Кв 4/2006 од 12.03.2009. године, којом је окривљени Мирољуб Вујовић због наведеног кривичног дела осуђен на казну затвора у трајању од 20 година у коју му се урачунава време проведено у притвору.

Апелациони суд у Београду је пресудом Кж1 По2 1/2010 од 14. – 23.06. 2010. године уважио жалбе тужиоца за ратне злочине као и окривљеног Ивана Атанасијевића и његовог браниоца и преиначио првостепену пресуду у погледу одлуке о казни, тако што је окривљену Наду Калабу, због кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144. КЗ СРЈ у вези члана 22. КЗ СРЈ за које је првостепеном пресудом оглашена кривом, осудио на казну затвора у трајању од 11 година у коју се урачунава време проведено у притвору од 26.12. 2003. до 15.12 2008. године и окривљеног Ивана Атанасијевића, због кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144. у вези члана 22. КЗ СРЈ, за које дело је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 15 година, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 26.03.2003. године до упућивања окривљеног у установу за издржавање казне, док су жалбе тужиоца за ратне злочине, окривљеног Ивана Атанасијевића и његовог браниоца, у осталом делу, као и жалбе окривљеног Мирољуба Вујовића, окривљеног Станка Вујановића, окривљене Наде Калабе и њиховог браниоца, окривљеног Милана Ланчужанина и његових бранилаца, окривљеног Јовице Перића и његовог браниоца, окривљеног Милана Војновића и његовог браниоца, окривљеног Предрага Милојевића и његовог браниоца, окривљеног Горана Мугоше и његовог браниоца, окривљеног Ђорђа Шошића и његовог браниоца, окривљеног Мирослава Ђанковића и његовог браниоца, окривљеног Предрага Драговића и његових бранилаца и окривљеног Саше Радака и његовог браниоца, одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Одлучујући о молби браниоца окривљеног Мирољуба Вујовића за пуштање окривљеног на условни отпуст са издржавања казне затвора изречене наведеном пресудом, Виши суд у Београду, Одељење за ратне злочине донело је

решење К По2 16/2010 (Кв 4/2006) број Куо По2-9/2013 од 04.10.2013. године којим је одбијена као неоснована молба браниоца окривљеног за пуштање окривљеног на условни отпуст са издржавања казне затвора у трајању од 20 година, на коју је осуђен правноснажном пресудом Окружног суда у Београду – Већа за ратне злочине Кв бр. 4/2006 од 12.03.2009. године.

Апелациони суд у Београду је решењем Кж2 По2 30/13 од 29.10.2013. године одбио као неосновану жалбу браниоца окривљеног изјављену против решења Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К По2 бр. 16/10 (Кв 4/2006) Куо По2 бр. 9/13 од 04. 10. 2013. године.

Врховни касациони суд налази да се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирољуба Вујовића основано истиче да је у поступку доношења решења Апелационог суда у Београду Кж2 По2 30/13 од 29.10.2013. године учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4. у вези члана 37. став 1. тачка 4. ЗКП, на штету окривљеног Мирољуба Вујовића.

Наиме одредба члана 37. став 1. тачка 4. ЗКП предвиђа да ће судија или судија – поротник бити изузети од судијске дужности у одређеном предмету ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак или је одлучивао о потврђивању оптужнице или је учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком или је учествовао у поступку као тужилац, бранилац, законски заступник или пуномоћник оштећеног, односно тужиоца или је саслушан као сведок или као вештак, ако тим закоником није другачије прописано.

Одредба члана 38. став 1. ЗКП прописује дужност судије да прекине сваки рад на предмету и да о томе обавести председника суда чим сазна да постоји неки од разлога за његово изузеће (члан 37. став 1).

Следствено томе, Врховни касациони суд налази да раније поступање судије у истом кривичном предмету, дакле, ради се о кривичном предмету а не евентуално о одређеним поступцима у оквиру истог предмета, односно његово учешће у истом предмету као председника или члана већа које је мериторно одлучивало о оптужби, у конкретном случају о жалбама изјављеним против првостепене пресуде, представља разлог за његово обавезно изузеће приликом каснијег одлучивања о пуштању на условни отпуст.

Имајући у виду да су у овом кривичном предмету у доношењу другостепене пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 По2 1/2010 од 14. – 23. 06.2010. године, учествовали: судија Сениша Важић, као председник већа и судије Миодраг Мајић и Сретко Јанковић, као чланови већа, а да су затим у истом предмету били председник и чланови већа Апелационог суда у Београду које је донело решење Кж2 По2 30/13 од 29. 10.2003. године, приликом одлучивања о жалби браниоца окривљеног изјављеној на првостепено решење којим је одбијена молба браниоца окривљеног за пуштање на условни отпуст, то је наведеним решењем учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4. у вези члана 37. став 1. тачка 4. ЗКП на штету окривљеног, јер се судије Сениша Важић, Миодраг Мајић и Сретко Јанковић нису изузели од поступања у

истом кривичном предмету, а што су сходно одредби члана 38. став 1. ЗКП били дужни да учине.

Стога је укидање наведеног решења Апелационог суда у Београду било нужно, с тим што ће у поновном поступку другостепени суд отклонити наведену битну повреду одредаба кривичног поступка, након чега ће бити у могућности да донесе правилну и закониту одлуку.

Имајући у виду да је Врховни касациони суд укинуо побијано решење Апелационог суда у Београду због наведене повреде закона, овај суд није разматрао наводе захтева браниоца окривљеног да су нижестепени судови повредили закон из члана 46. КЗ, али Врховни касациони суд напомиње да ова повреда закона не може бити разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је усвојио поднети захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирољуба Вујовића и на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом члана 492. став 1. тачка 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Весна Веселиновић, с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**